

РЕШЕНИЕ

№ 95

гр. С., 08.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С. в публично заседание на двадесет и първи ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Радка Д. Дражева Първанова

Членове: Пламен Д. Стефанов
Симеон Ил. Светославов

при участието на секретаря Нина Б. Кънчева

в присъствието на прокурора В. Д. К.

като разгледа докладваното от Радка Д. Дражева Първанова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20222200600420 по описа за 2022 година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл.313 и сл. от НПК. Образувано е по жалба на защитника на адв.К., в качеството му на защитник на подс.К. Т. против Присъда № 90/05.07.2022 г. по НОХД № 412/2022 г. по описа на РС-С.. С атакуваната присъда подс. К. Т. е признат за виновен в това, че на 29.11.2021г. в гр.С., по път SLV 1083 в посока от гр.С. към с.Т., при управление на МПС /лек автомобил „Фолксваген Пасат" с рег.№ ***/ нарушил правилата за движение на ЗДвП, визирани в чл. 8, ал. 1, чл.20 ал.1, чл. 20, ал. 2 и чл.21 ал. 1 ЗДвП, и по непредпазливост причинил средна телесна повреда на повече от едно лице, а именно на И. С. Д. /многофрагментно счупване на долния край на бедрената кост на левия крак, непосредствено над ендопротезираната колянна става, контузия на ходилото на десния крак, изразяващо се в счупване на 2,3 и 4 метатарзални кости, многофрагментно счупване на проксималната фаланга на първи пръст и луксация на четвърта тетатарзофалангеална става/, на И.Т. И.ов /счупване на първа метакарпална кост, в областта на нейната основа с формиране на костен фрагмент/ и на Стоян Велев Стоянов /счупване на латералния кондил на тибията на левия крак, без дислокация на костните фрагменти/. На основание чл.343, ал.3, предл.3-то, б."а", предл.2-ро, вр.ал.1, б."б", предл.2-ро, вр.чл.342, ал.1 от НК, вр. чл.58а, ал.1 от НК на подсъдимия е определено наказание „Лишаване от свобода" за срок от три години, редуцирано с една трета. Наложено е наказание „Лишаване от свобода" за

срок от две години е постановено да бъде отложено за изпитателен срок от три години. На основание чл.343Г от НК съдът е наложил наказание „Лишаване от право да управлява моторно превозно средство" за срок от две години, считано от датата на отнемане на СУМПС.

Така постановената присъда е обжалвана от защитника на подсъдимото лице като необоснована и неправилна, а размерите на двете наказания се намират за несправедливи. В жалбата и допълнението към нея се твърди, че съдът не е отчел липсата на отегчаващи отговорността обстоятелства и наличието само на смекчаващи такива. Намира, че е следвало да бъде приложена разпоредбата на чл.58а, ал.4, вр.чл.55, ал.1, т.1 от НК и да се определи наказание под предвидения в чл.343, ал.3, б."а" от НК минимален размер. На въззивния съд се предлага да измени първоинстанционната присъда като намали размера на двете наказания. В с.з. жалбата се поддържа лично и чрез защитник на същите основания.

Представителят на ОП предлага на съда да бъде потвърдена присъдата като правилна и законосъобразна.

По делото е постъпила молба от частният обвинител И. С. Д. и неговият повереник адв. О.. В молба повереникът изразява становище за неоснователност на подадената жалба, като намира за справедливо наложеното наказание лишаване от свобода, заедно с кумулативното наказание лишаване от право да управлява МПС.

Защитникът на подсъдимия - адв. К. поддържа исканията си за намаляване размера на наложеното наказание лишаване от свобода и на кумулативното наказание лишаване от право да управлява МПС.

Подсъдимият се присъедини към пледоарията на защитника.

Въззивният съд, след като се запозна с направените оплаквания, изслуша становищата на страните, изразени в съдебно заседание, прецени събраните доказателства и съобрази закона, при извършена цялостна служебна проверка на атакуваната присъда, независимо от посочените в жалбата основания, намери следното:

Съдебното следствие пред първоинстанционния съд е преминало по реда на чл.371, т.2 от НПК, като подсъдимият е признал изцяло фактите от обстоятелствената част на обвинителния акт и се е съгласил да не се събират други доказателства за тези факти. Това е станало след като изрично са му били разяснени от съда правата му в това производство и значението на неговото самопризнание.

В изпълнение на проведената процедура, първоинстанционният съд е възприел фактическа обстановка, съответстваща на изложеното в обвинителния акт и потвърдена в самопризнанието на подсъдимия, след обективен и пълен анализ на подкрепящите го доказателства.

Подсъдимият К. К. Т. е неосъждан и притежава свидетелство за управление на моторно превозно средство № 285076813 за категории „В",

„М" и „АМ", валидно до 11.06.2031г. Свидетелят И. С. Д. притежава свидетелство за управление на моторно превозно средство № 285164131 за категории „А", „В", „С", „М", „АМ" и „ТКТ", валидно до 12.07.2026г. На 29.11.2021 г. около 18:00 ч. подс. К. Т. пътувал с личния си автомобил марка „Фолксваген Пасат" с рег.№ **** по път SLV 1083 в посока от гр.С. към с.Т.. В неговия автомобил пътували и пострадалите И. И.ов и Стоян Стоянов. Свидетелят И. И.ов се намирал на предната седалка, а свид. Стоян Стоянов седял зад шофьора. Движението се осъществявало в тъмната част на денонощието при мокра пътна настилка. Скоростта на движение на превозното средство, управлявано от К. Т., била над позволената за този участък, а именно около 105 km/h . В същото време, в обратна посока от с.Т. към гр.С., с автомобила си марка „Рено Меган", модел „Сценик", рег. № СН 3912 ВН пътувал пострадалият и частен обвинител И. Д.. Последният се движел под максимално позволената за участъка скорост на движение около 30 km/h. В зоната на правия участък, подс. К. Т. допуснал управляваният от него автомобил да навлезе в десния за него банкет, от което последвала промяна на направлението на движение. При това поведение на водача настъпила загуба на управление с навлизане в лявата за него пътна лента, а именно тази на автомобила марка „Рено Меган", модел „Сценик". В момента на настъпилата загуба на управление на автомобил „Фолксваген Пасат" е настъпил челен, кос удар в зоната на лентата за движение на автомобила, управляван от постр. И. Д., при който последният се е върнал назад и автомобила му се завъртял около вертикалната си ос, а превозното средство на обвиняемия продължило движението си напред и наляво спрямо посоката му на движение и навлязло в левия банкет, където спряло. В резултат на настъпилото ПТП били причинени телесни увреждания на водача и на свидетелите И. Д., И. И.ов и Стоян Стоянов. Информация за случилото се била подадена към РУ МВР-С. и на място пристигнали полицейски служители, сред които бил и свид. Галин Господинов заедно с колегата си Живко Забунов. Те предприели действия за запазване на мястото на произшествието, а в последствие чрез оглед на местопроизшествието и при условията на чл.212, ал.2 от НПК било започнато досъдебно производство. Междувременно на място пристигнал екип на ЦСМП гр.С., който откарал в болничното заведение пострадалия И. Д. за оказване на медицинска помощ. По-късно пристигнали още медицински екипи, които транспортирали в болницата свидетелите И.ов и Стоянов, както и подс. К. Т.. Видно от показанията на свидетеля И. И.ов, който се возил на предната седалка в автомобила на подс. К. Т., малко преди входа на бензиностанция, находяща се в м. „Рамануша" забелязал, че превозното средство на подсъдимия напуснало пътното платно и навлязло в банкета. Същият извикал на водача „Много си навън" и тогава усетил, че автомобила влязъл в нещо като дупка и подскочил, а Д. загубил управление над него и се насочил към превозното средство марка „Рено Меган", модел „Сценик", движещо се в насрещното пътно платно. След това последвал челен удар между двата автомобила.

В хода на досъдебното производство била назначена авто-техническа експертиза, от заключението на която било установено, че скоростта на движение на лекия автомобил марка „Фолксваген Пасат“ преди ПТП-то е била около 105 км/ч, а към момента на удара - около 93 км/ч. Скоростта на движение на автомобила „Рено Меган“, модел „Сценик“ преди ПТП-то и към момента на удара била около 30 км/ч. Опасната зона за спиране на лекия автомобил, управляван от постр.И. Д. при определената скорост на движение, била около 19 м, а същата на подсъдимия Т. при определената скорост на движение, била около 109 м. Мястото на удара между автомобилите било в лентата за движение на превозното средство „Рено

Меган“, модел „Сценик“, на 17,5 м след мерната линия на ориентира спрямо посоката му на движение и на ниво от 2,1 м до 3,3 м северно от разделителната линия на лентите за движение, като водачът на „Рено Меган“, модел „Сценик“ е предприел отклоняване на автомобила си към десния за него банкет. В момента, когато подс. К. Т. загубил управление, автомобилът му бил на около 32 м от мястото на удара. В този момент автомобилът на постр. И. Д. е бил в собствената си лента и на около дистанция от около 41 м един от друг или на около 10 м, от мястото на удара. Предният ляв габарит на автомобила марка „Фолксваген Пасат“ е навлязъл в насрещната за него пътна лента на 15 м преди геометричното разположение на автомобила към мястото на удара. Видно от същото заключение подс. К. Т. е имал техническата възможност да предотврати ПТП-то, ако непрекъснато е контролирал автомобила си и е запазил движението в собствената лента. Водачът на превозното средство марка „Рено Меган“, модел „Сценик“- постр. И. Д. е нямал техническата възможност да предотврати ПТП-то към момента на навлизането на автомобила марка „Фолксваген Пасат“ в неговата пътна лента. Той е нямал техническата възможност да предотврати ПТП-то и към момента на настъпилата загуба на управление от подс. К. Т.. Техническата причина, довела до възникването на ПТП-то, била навлизането на лекия автомобил на подс. К. Т. в насрещната за него пътна лента за движение, без да пропусне движещия се в обратна посока лек автомобил марка „Рено Меган“, модел „Сценик“. Технически правилно било водачът на автомобил марка „Фолксваген Пасат“ да контролира непрекъснато автомобила си и да се движи в дясната пътна лента. С действията си подс. К. Т. навлязъл и в опасната зона за спиране на автомобила марка „Рено Меган“, модел „Сценик“.

В хода на досъдебното производство, въз основа на протоколи № 142/01.12.2021 г. и № 143/01.12.2021 г. за химическо определяне концентрацията на алкохол, изготвени от експерт от НТЛ при ОДМВР -С., било установено, че в изпратените проби за изследване на кръв, взети от двамата водачи не се доказало наличие на етилов алкохол.

В хода на разследването на всеки един от участниците в ПТП-то били назначени и изготвени съдебни химико-токсикологични експертизи от заключенията на които било установено, че в кръвта на двамата участници в

ПТП не се установява наличие на наркотични вещества и техните аналози.

В хода на досъдебното производство е изготвена съдебно-медицинска експертиза, от заключението на която било установено, че пострадалият И. С. Д. е получил автомобилна травма, изразяваща се в следните телесни увреждания: съчетана травма със засягане на главата, гърдите, горните и долни крайници, протекла в началото с клинично изявена картина на травматичен шок, което наложило хоспитализирането на пострадалия в ОАИЛ при МБАЛ „Д-р И. Селимински“ АД - С.; контузия на главата с данни за сътресение на мозъка; контузия в областта на шийния сегмент на гръбначния стълб; контузия на гръдния кош с клинични и от образните изследвания данни за счупване на VII- мо ребро от неговата лява половина без наличие на клинични и от образните изследвания данни за хемоторакс и пневмоторакс; контузия на таза в областта на лявата тазобедрена става без клинични и от образните изследвания данни за наличие на фрактури на костни структури, участващи в изграждането ѝ; контузия на левия крак с наличие на разкъсно-контузна рана по предната повърхност на колянната става, с клинични и от образните изследвания данни за многофрагментно счупване на долния край на бедрената кост, непосредствено над колянната става, в съседство с изкуствена такава, наложило оперативно лечение с използване на външен фиксатор; контузия на десния крак с наличие на разкъсно-контузна рана по предната повърхност на колянната му става, с клинични и от образните изследвания данни за счупване на II, III и IV метатарзални кости, многофрагментно счупване на проксималната (горната) фаланга на първи пръст (палеца) и луксация (пълно изкълчване) на четвърта метатарзофалангеална става (ставата между четвърта предноходилна кост и горната фаланга на четвърти пръст); контузия на лявата ръка с наличие на разкъсно-контузна рана на нейната предмишница. Според вещото лице описаните телесни увреждания имат травматична генеза, дължат се на механичното действие (удар, сътресение, притискане) на твърди тъпи и/или тъпоръбести предмети и добре отговарят да са получени по време и в резултат на описаното пътно-транспортно произшествие. В резултат на настъпилото ПТП, постр. И. С. Д. получил тежка съчетана травма, със засягане на главата, гърдите и крайниците, протекла в началото с клинично изявена картина на травматичен шок, който е бил от първа - втора степен, като по този начин е осъществил смисъла на медико-биологичния характеризиращ признак „временно разстройство на здравето, неопасно за живота“ на пострадалия Д., т.е разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК. В резултат на удара в областта на главата пострадалият И. Д. е получил сътресение на мозъка, без данни същото да е протекло с пълна загуба на съзнанието до степен на кома. По този начин полученото от пострадалия Д. сътресения на мозъка само по себе си му е причинило „временно разстройство на здравето, неопасно за живота“, т.е разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл.129 от НК. Многофрагментното счупване на долния край на бедрената кост на левия крак, непосредствено над

ендопротезираната колянна става довело до затруднения в движенията на крака за срок не по-малък от 6-7 месеца при нормален ход на оздравителните процеси. По този начин това увреждане е осъществило смисъла на медико-биологичния характеризиращ признак -трайно затрудняване движенията на левия долен крайник. Контузията на ходилото на десния крак, изразяваща се в счупване на II, III и IV метатарзални (предноходилни) кости, многофрагментно счупване на проксималната (горната) фаланга на първи пръст (палеца) и луксация (пълно изкълчване) на четвърта метатарзофалангеална става (ставата между четвърта предноходилна кост и горната фаланга на четвърти пръст) довела до затруднения в осъществяването на основната функция на крака за срок от около 2-2,5-3 месеца при нормален ход на оздравителните процеси. По този начин това увреждане е осъществило смисъла на медико-биологичния характеризиращ признак „трайно затрудняване движенията на десния долен крайник". Останалите увреждания, получени от пострадалия И. С. Д. в резултат на настъпилото на 29.11.2021 г. ПТП, както самостоятелно, така и в своята съвкупност му причинили временно разстройство на здравето, неопасно за живота, т.е разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК.

По делото е изготвена съдебно-медицинска експертиза на постр. И.Т. И.ов, видно от заключението, на която при настъпилото на 29.11.2021 г. пътно-транспортно произшествие, същият е получил автомобилна травма, изразяваща се в следните телесни увреждания: контузия на гръдния кош с функционална и палпаторна болезненост в лява и дясна половина по хода на V, VI и VII ребра без клинични и от образните изследвания за фрактури на костни структури, участващи в изграждането му и без други видими травматични изменения; контузия в лява ингвинална област с палпаторна и спонтанна болезненост и оток на меките тъкани, без данни за хирургично заболяване; контузия на дясната ръка, в областта на първа метакарпална (предкиткова) кост с данни от образните изследвания за счупване в областта на нейната основа с формиране на костен фрагмент, наложило имобилизацията на ръката с гипсова имобилизираща превръзка. Описаните в медицинските документи телесни увреждания имат травматична генеза, дължаща се на механичното действие (удар, притискане) на твърди, тъпи и/или тъпоръбести предмети и добре отговаряли да са получени по време и в резултат на описаното в материалите по досъдебното производство пътно-транспортно произшествие. Счупването на първа метакарпална (предкиткова) кост, в областта на нейната основа с формиране на костен фрагмент е довело до затруднения в осъществяването на основната функция на ръката за срок от около 1,5-2 месеца при нормален ход на оздравителните процеси и по този начин е осъществило смисъла на медико-биологичния характеризиращ признак „трайно затрудняване движенията на десния горен крайник". Останалите увреждания, получени от пострадалия И.Т. при ПТП-то в своята съвкупност са му причинили „временно разстройство на здравето, неопасно за

живота" (разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК).

По делото е изготвена съдебно-медицинска експертиза на постр. Стоян Велев Стоянов, който видно от заключението на вещото лице, при ПТП-то получил следните телесни увреждания: контузия на дясната ръка в областта на гривнената става без клинични и от рентгеновите изследвания данни за фрактура на костни структури, участващи в изграждането на ставата; контузия на левия крак в областта на колянната става с клинични и от образните изследвания данни за счупване на латералния кондил на тибията без дислокация на костните фрагменти, наложило обездвижването на крака с гипсова имобилизираща лонгета. Описаните телесни увреждания имат травматична генеза, дължат се на механичното действие (удар, притискане) или върху твърди тъпи и/или тъпоръбести предмети и добре отговарят да са получени по време и в резултат на описаното в материалите по производство пътно-транспортно произшествие. Контузията в областта на гривнената става на дясната ръка е довела до затруднения в движенията на ръката за срок от около 3-5-7 дена при нормален ход на оздравителните процеси, като по този начин е осъществило смисъла на медико-биологичния характеризиращ признак „временно разстройство на здравето, неопасно за живота“ на пострадалия Стоян Велев Стоянов (разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК). Счупването на латералния (външния) кондил на тибията (големия пищял) на левия крак, без дислокация на костните фрагменти е довело до затруднения в движенията на крака за срок не по-малък от 3,5-4 месеца при нормален ход на оздравителните процеси. По този начин това увреждане е осъществило смисъла на медико-биологичния характеризиращ признак „трайно затрудняване движенията на левия долен крайник“. Последните са изготвени от вещи лица, в чиято професионална компетентност настоящият съд няма основание да се съмнява. Обосновано с научни аргументи е отговорено конкретно и разбираемо на всички поставени въпроси, след съобразяване на събраните по делото гласни, писмени и веществени доказателства. Предвид изложеното, настоящият съд кредитира заключенията на автотехническата и съдебно-медицинските експертизи и намира, че техните заключения правилно са били възприети и от първоинстанционния съд.

Описаната фактическа обстановка се приема от двете съдебни инстанции за установена по безспорен начин от направеното самопризнание по фактите от подсъдимия Т., събраните по досъдебното производство писмени доказателства - протоколи за оглед на местопроизшествие, ведно с фотоалбуми, справка за съдимост, справка за нарушител по ЗДвП, медицинска документация и веществени доказателства, които го подкрепят, от заключенията на извършените експертизи - съдебномедицински експертизи; автотехническа експертиза. Посочените доказателствени източници са безпротиворечиви, последователни, логични, взаимно допълващи се и кореспондиращи помежду си и от тях по несъмнен начин се установява механизма на настъпване на процесното ПТП, участието на

подсъдимия в него, пострадалите лица и получените от тях травми по вид и механизъм.

Въз основа на правилно установените факти съдът е достигнал и до правилен правен извод, че с поведението си подсъдимият Т. е осъществил от обективна и субективна страна престъпния състав на чл. 343, ал. 3, предл. 3 б. "а", предл. 2-ро, вр. ал. 1, б. „б", предл. 2-ро, вр. чл. 342, ал. 1 от НК. Това е така, защото настъпването на въпросното ПТП е станало при управление от страна на подсъдимия на посочения лек автомобил, марка "Фолксваген пасат". На следващо място, при управлението на лекия автомобил подсъдимият Т. е допуснал нарушение на правилата за движение. Нарушил е правилото на чл. 20, ал. 1 от Закона за движение по пътищата, което го задължава като водач на ППС, да контролира непрекъснато пътното превозно средство, което управлява. Вместо това, подсъдимият управлявал автомобила си извън пътното платно и изгубвайки управлението над превозното средство е навлязъл в насрещната лента за движение. Вещото лице в изготвената експертиза категорично е заявило, че и при управление на автомобила със скорост от 90 км/ч, която скорост е разрешена в пътния участък, би настъпил сблъсъкът. Неправилно в обвинението и в осъдителния диспозитив на присъдата е включен като нарушен и чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, тъй като нормата на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП е обща спрямо специалното правило на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и когато е нарушено специално правило, то поглъща нарушението на общите правила. Нарушаването на задължението за избор на скорост, позволяваща непрекъснато контролиране на управляваното ППС по чл. 20, ал. 1 ЗДвП следва да се инкриминира, когато вредоносният резултат и движението на автомобила с превишена скорост са в причинно-следствена връзка, но настоящият казус е различен от обсъжданата хипотеза. По делото е несъмнено, че подсъдимият е управлявал с неразрешена скорост, с 15 км/ч над позволената, но загубата на контрол над автомобила в случая не е свързана с управлението на автомобила със скорост, над позволената. Според експертизата произшествието би настъпило и при управление с разрешената скорост. Ето защо въззивната инстанция намира, че в тази част проверената присъда следва да бъде изменена, като подсъдимият бъде оправдан по повдигнатото обвинение във връзка с нарушението на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Това не рефлектира върху отговорността на подсъдимия, тъй като не променя изводите за фактите по делото и неговото поведение, а касае само прецизността на правната квалификация. Произшествието е настъпило поради загуба на контрол върху автомобила.

Така описаните действия на подсъдимия в диспозитива на присъдата са правилно установени на базата на доказателствената съвкупност, но неправилно квалифицирани като нарушения и по двете разпоредби на чл. 20 от ЗДвП. Двете алинеи на чл. 20 от ЗДвП, отнасящи се до задължението за непрекъснат контрол на превозното средство и за управление със съобразена скорост, са взаимно изключващи се, тъй като деецът не би могъл да извърши

с едно деяние едновременно нарушения по всяка една от двете разпоредби. В първия случай за самостоятелно нарушение е определена загубата на контрол върху управлението на автомобила, а във втория нарушенията е свързано с избора на режима на скоростта. Съдебната практика е последователна и категорична, че когато се касае за нарушение на чл. 20, ал.1 от ЗДвП, деецът следва да носи отговорност при изгубване на контрол върху пътното превозно средство поради заспИ.е, отклонение на вниманието, разсейване и други, за които са налице доказателства в конкретния казус /вж. разпит на обвиняем на л.37 на гърба от н.д. "Помня, че минахме гробищата и малко след това, навлязох леко в банкета в дясно. Там нямаше маркировка и няхах добра видимост. В момента в който реших да се върна на пътя, влязох нещо като дупка и цялата кола подскочи. Не успях да реагирам, колата стана неуправляема". Когато обаче загубата на контрол е във връзка и в резултат на нарушение на режима на скоростта, то квалификацията на нарушенията на правилата за движение е по чл. 20, ал.2 от ЗДвП, какъвто не е настоящия случай. В този смисъл правилото по чл. 20, ал.1 от ЗДвП за непрекъснат контрол върху превозното средство и съобразяване с пътната обстановка е с различно съдържание от това за преодоляване на възникнала опасност и нейното предотвратяване. Ето защо, нарушенията по чл. 20, ал.1 от ЗДвП, изразяващо се в отсъствие на постоянно упражняван контрол върху автомобила, е самостоятелно нарушение и може да бъде осъществено само доколкото не е налице нарушение на режима на скоростта, което да се явява в причинно-следствена връзка с настъпилите общественоопасни последици. Инкриминираното нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП задължава водачите да намалят скоростта или да спрат, когато възникне опасност за движение. Опасността за движението в случая е създадена от подсъдимия, а не от автомобила на пострадалото лице. Правомерно движещият се в своята лента за движение автомобил "Рено Меган" не е представлявал опасност за движението на подсъдимия Т.. Допуснатото от водача нарушение на правилата за движение - чл. 20, ал.1 от ЗДвП е в пряка причинно-следствената връзка със съставомерния резултат. Ето защо подсъдимият следва да бъде оправдан по обвинението за извършено нарушение по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП. Доколкото нарушаването на нормата на чл.8, ал.1 от ЗДвП /"Водачите на ППС използват дясната половина на пътя по посока на движението си"/ се дължи на загубата на контрол върху управляваното

превозно средство и не е самостоятелно нарушение на правилото за движение по пътищата, то съдът намира, че подсъдимият следва да бъде оправдан и по обвинението да е нарушил горепосочената разпоредба.

Относно субективната страна на престъпния състав, съдът правилно е приел наличие на форма на вина "непредпазливост". Подсъдимият не е предвиждал настъпването на общественноопасните последици, но е бил длъжен да предвиди, че неспазването на задължението да контролира непрекъснато превозното средство, е възможно да доведе до настъпване на ПТП, могъл е да предвиди и предотврати настъпването на общественноопасните последици, предвид стажа си на правоспособен водач на МПС, познаването на пътя и управляването от него МПС. Като не е сторил това, подсъдимият е станал причина за настъпване на ПТП пряка и непосредствена последица от което е причиняването на телесните травми.

При определяне на наказанието, което следва да се наложи на подсъдимия за извършеното престъпление, съдът е съобразил най-напред предвиденото в особената част на НК наказание - лишаване от свобода от 1 до 6 години. Отчел е като смекчаващи вината обстоятелства необремененото съдебно минало, броя на наложени административни наказания за нарушения по ЗДвП на подсъдимия за целия му стаж като водач на МПС, изразеното разкаяние. Първоинстанционният съд е отчел като отегчаващо вината на подсъдимия обстоятелство - характера и тежестта на получените от всеки един от пострадалите телесни увреждания, както и техния б р о й . Съобразявайки изложеното, съдът е стигнал до правилен извод, че наказанието следва да се определи при баланс на смекчаващите обстоятелства, като е наложил такова около средния размер, предвиден в закона, а именно три години лишаване от свобода, което по правилата на проведеното производство е намалил с една трета до окончателен размер от две години. Ето защо настоящият съд намира, че така определеното наказание в размер на три години, и намалено по реда на чл. 58а от НК на две години, е справедливо. Така определеното наказание е съответно на извършеното престъпление, личността на извършителя и ще допринесе да се постигнат в пълна степен целите, визирани в чл. 36 от НК. Правилно и в съответствие със закона първостепенният съд е приложил чл. 66, ал. 1 от НК, като е отложил изтърпяването на наложеното наказание лишаване от свобода. Прецизно е определен и размерът на изпитателния срок от три години. Подсъдимият не е осъждан, а целите на наказанието са постигнати в значителна степен още преди приключване на наказателното производство, поради което не е необходимо да бъде изолиран от обществото. Съгласно чл. 343г от НК наказанието лишаване от права по чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК е задължително приложимо във всички случаи на чл. 343 от НК. По посочените съображения въззивната инстанция намери претенциите към определеното наказание на защитата, за неоснователни. С оглед признаването на подсъдимия за виновен, правилно на основание чл. 189, ал. 3 НПК в негова тежест са възложени

направените от държавата разноси по разследването. След така направената цялостна служебна проверка на атакуваната присъда, въззивната инстанция не установи допуснати отстраними съществени процесуални нарушения. Присъдата следва да бъде изменена по отношение на вмененото за нарушени правила за движение, които не се намират в причинна връзка с настъпилото произшествие.

Ето защо и мотивиран от изложените съображения, Окръжен съд С.

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 90/05.07.2022 г. по НОХД № 412/2022 г. на Районен съд С., като ПРИЗНАВА подсъдимия К. К. Т. за НЕВИНЕН и го ОПРАВДАВА по повдигнатото обвинение за нарушение на чл.8, ал.1 от ЗДвП, чл. 20, ал. 2 от ЗДвП и чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата част.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____